



# Mindenki odakap

*(staffázs; Vida Gergely 4-5 hónaposan; papír,  
fekete-fehér privátfoto)*

Szépen tarja magát az alkarján, el kell ismerni.  
Olyan, akár egy gyík, amely valahogy feljutott

a képre. Amikor feljebb nyomná felsőtestét,  
valódi ijedelem támad, megbillen oldalra.

Nem csoda, láthatólag a szürkére támaszkodik,  
nincs alatta szófa vagy egyéb műtermi bútor,

ami van, halovány kiszögellés a bal kézfejnél,  
amit a keret levág. Ortopédiai szempontból

nincs jelentősége, csak egy soron következő  
tapasztalás. Mindenki odakap, pedig azonnal

korrigál. Ez a röpké fejetlenség, e pillanatnyi  
kibukás a formából valahogy felkúszik a képre.

Valami változott a szürkében. Csörgőt ráznak  
néma konszenzussal, ő magától értetődően,

kerek szemmel mosolyog, holott a csörgőrázóknak  
a szürkén túl élnek. Hogy vesse utánuk magát

abba a kiterjedésbe?

# Elforgatás

(staffázs; Caravaggio: Narcissus; olaj, vászon)

Ha időben végzik, traumák nélkül  
rántható le a felület a kedves, megszokott arcról,  
akár fütykösről a fennragadt előbőr.  
A koponyára új, élő kép  
operálható,  
nem, faj, vallás, doktori cím  
rajta lehet mind.

Olaj és csont jóformán nem is vérzik,  
olvasható a színes prospektusban,  
csupán néhány hétig fog egy kicsit,  
a következő beavatkozást,  
ha szükségessé válna mégis,  
Ön is elvégezheti.

Ne hidd, pojáca, hogy nem hagy  
nyomot  
rajtad a tükörből kizárt világ:  
a félhomályban egy korán vénült alak tartja  
(igaz, minden erőlködés nélkül)  
a nehéz, átlátszó jéglapot.

Ha úgy tetszik, alattad,  
ha úgy, a fejed felett.

*(Egyszer forgassa el a reprodukciót  
középtengelye körül 180 fokkal!)*

**Vida Gergely** (Komárom, 1973): költő. Legutóbbi kötete *Demó-  
verzió...* címmel jelent meg 2014-ben a Kalligram gondozásában.